

får solgt ud af de mange aktiver, staten har, aktiver, som staten ikke behøver at have.

Staten ejer aktier i et hav af mærkelige selskaber. Staten ejer aktier i en badestrand. Er der noget specielt særlig stærkt argument for, at staten skal være medejer af en badestrand? Næh, det er der vel egentlig ikke. Er der noget særlig stærkt argument for, at staten skal være medejer af en virksomhed, der fremstiller stålplader ud af gammelt udtjent jern, nej, det er der vel egentlig ikke.

Jeg kan huske dengang, hvor et eksotisk forslag om at privatisere en lufthavn nærmest udløste ramaskrig i Folketingssalen, for det var jo vidtgående højrepopulisme osv. I dag er det hjertet i regeringen, at man er optaget af at få solgt endnu flere af aktierne i Kastrup Lufthavn, fordi Kastrup Lufthavn er i god gænge, og fordi Kastrup Lufthavn i privatiseret tilstand har fået en fremgang, som den ikke ville have fået, hvis det skulle forelægges Folketingets Finansudvalg, hver gang man ønskede at udskifte et par kvadratmeter linoleum i finger B.

Derfor håber jeg, at når nu gældsspørgsmålet optager regeringen så meget, at regeringen vedkommende finanslove vil nå til den erkendelse, at det gælder om at få solgt ud af en række af de aktiver, som staten har, og som staten ikke behøver at have, og så bruge de penge til at få afdraget på gælden.

Der er statsvirksomheder, hvor man i moderne tid kan undre sig. Hvorfor skal staten stå for at fremstille søkort og landkort, når private virksomheder også gør det i konkurrence med Kort- og Matrikelstyrelsen? Det kan sagtens privatiseres. Så det er ikke kun et spørgsmål om at sælge ud af aktier og jord og ledvogterhuse og den slags; også egentlige statsvirksomheder kan med fordel blive solgt.

Det, der er det geniale ved at gennemføre disse salg, er, at man her og nu opnår nogle gode solide indtægter, som kan nedbringe statens gæld.

Det argument, at regeringen først vil gennemføre skattelettelser på det tidspunkt, hvor der er økonomisk råderum, hvor gælden er betalt tilbage, indebærer to meget bekymrende udviklingsmuligheder:

Den ene udviklingsmulighed er, at der sker en økonomisk afmatning i løbet af en årrække. På det tidspunkt vil man måske være nødt til at gældsætte sig igen, og så har man ikke benyttet de gode tider til at gøre vores erhvervsliv robust til at kunne stå imod, når disse dårlige tider måt-

te opstå, og derfor vil man få en dobbelt negativ effekt på det tidspunkt.

Det andet scenario er, at det fortsat går godt, og så kender jeg jo mine 178 kolleger her i salen godt nok til at vide, at når der er et økonomisk råderum, spørger de: Skal vi så ikke bruge pengene? Skal vi ikke? Der er en lang liste. Vi får breve og henvendelser, folk står i kø for at få lov til at komme på finanslovene.

Derfor er det min frygt, at hver gang, der er en krone i et økonomisk råderum, så bliver den krone ikke brugt til skattelettelser, men så bliver den brugt til at tilfredsstille de interessegrupper, der nu tigger og beder om at komme på finansloven. Det kan være, jeg har været her for længe, det kan være, at de mange år i Folketinget har gjort, at jeg ser sådan på det, men fremtiden vil jo vise, om jeg får ret.

Vi har den opfattelse i Frihed 2000, at det er en god idé at lave skattelettelser, også selv om de ikke er 100 pct. finansieret her og nu. Den opfattelse har vi, fordi skattelettelser kan være med til at sætte en god udvikling i gang. Det er det, der på nudansk kaldes dynamiske effekter. Det tror regeringen ikke på.

Men regeringen har jo et eksempel, oven i købet dagsaktuelt fra Dagbladet Børsen i dag, der viser, at de dynamiske effekter ikke kun har en positiv side af deres virke, de har også en negativ side. Underforstået at lige så vel som skattelettelser altså kan sætte gang i hjulene, så kan skatteforhøjelser også bremse udviklingen.

På det tidspunkt, hvor regeringen som en aftale med det marxistiske sammenrend valgte at gennemføre en forhøjelse af bilafgifterne, var jeg en af dem, der advarede og sagde, at det kom til at koste staten indtægter. Nej, nej, folk skal nok blive ved med at købe biler, blev der sagt. Og nu ligger tallene der så. Mens vi i 1999 fik 17,4 mia. kr. i statskassen ved bilsalg, så vil vi i år nå omkring 13 mia. kr. En afgiftsforhøjelse har altså udløst en lavere indtægt til staten.

Så må man spørge, hvad i alverden skulle vi så gennemføre den afgiftsforhøjelse for? Det var vel ikke, fordi staten skulle have mindre indtægter? Vi kan godt tage en lang diskussion om, hvorvidt det så har noget miljømæssigt osv. over sig, men der er vel ingen, der tror på, at det var det, regeringen mente. Næ, regeringen havde vel egentlig også et ønske om at få flere penge i statskassen.

Det er dér, de dynamiske effekter er så geniale, for de skatter, vi har i øjeblikket, er for manges vedkommende af en sådan størrelse, at de